

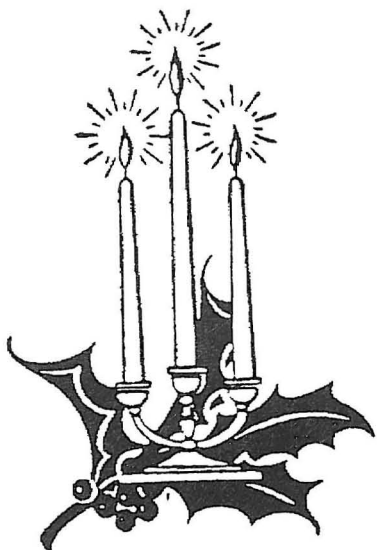
Rozhovory se životem

36

OBSAH

1. Josef z Nazaretu-----	5
2. Kontrola přání a představ-----	7
3. Vnímání rostlin-----	10
4. Zdravá potrava-----	14
5. Pocity-----	16
6. Horoskopy-----	18
7. Nositelé duchovní pravdy-----	20
Velikonoční meditace s Emanuelem-----	23

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

*Krajinou ducha se nelze procházet ve
světle cizí lampy. Musíš se učit vytvořit
svoji vlastní lampu!*

Khalil Gibran

Všichni jsme pod ochranným pláštěm společného Tvůrce, jehož nazýváte Bůh a vytváříme nerozlučitelnou jednotku, jejímž cílem je vzájemná láska, pomoc, respektování osobní individuality, vzájemné porozumění a snaha o duchovní růst. Poznávání Boha je poznávání vlastní životní podstaty, zesilování vnitřního světla a rozpětí vlastního ducha.

Duch, jiskra božského světla v nás, je alfou a omegou veškeré životní existence a s ní spojeného životního dění. Ne každý z vás je ochoten uznat a poznávat pravou, člověkem nezakreslenou podstatu a realitu svého ducha a jeho Tvůrce, Jehož cílem je návrat všech stvoření k čistému prameni, z něhož vyšla.

Bůh je duch, kterého hmotným myšlením, jemuž podléháte, nelze poznat. Ústy proroků vyzývá člověka, aby si o Něm nečinil představy, protože žádná z nich neodpovídá pravdě. Jeho blízkost lze vnímat jen odpoutáním se od rozumového potenciálu a ponořením se do ticha svého nitra. Nepotřebuje zástupce a prostředníky, je ve všem a ve všech stále přítomen a Jeho poznání leží v působení vůle každého jednotlivého z vás. Přibližujte se Mu prací na pročišťování sebe sama, uzavíráním se v tichém koutku svého srdce, tichými rozhovory s Ním, jež vedou k rostoucímu vnímání Jeho blízkosti. Učte se pomáhat, odpouštět a porozumět svým spolužijícím, buďte příkladem vnitřní harmonie a krásy, po níž i sami toužíte.

To vše vyžaduje čas, trpělivost a vůli, to, co mnohým chybí, protože jejich vazba na hmotné nároky, pohodlnost a zvyklosti denního života mají převahu nad touhou přijít svému Tvůrci blíž.

Přiznejte se veřejně k víře v existenci svého Tvůrce, Otce, a buďte příkladem všeho, co od vás vyžaduje. Tím se stáváte světlem pro všechny, kteří doposud znali jen temnotu, a i když jste proto ponižováni a vysmíváni, zůstane v jejich nitru doutnající jiskra poznání, které se v každé, i v té nejzatvrzelejší duši, jednou probudí.

I my jsme museli na Zemi trpět pronásledováním, bolestmi a životními těžkostmi, ačkoliv jsme nepodléhali karmické zákonitosti. I naše láska byla ponižována výsměchem a nevírou.

Volili jsme dobrovolně život v pokoře a lásce, život v chudobě a odříkání, abychom byli lidem blíž a probouzeli je k čisté víře nejen slovy, ale i vlastním životním příkladem.

Snažte se přibližovat svým myšlením, cítěním a skutky stále více Kristovu světlu, které vytváří most k Bohu, most budovaný láskou nejen k sobě a svým blízkým, ale ke všem životům Země bez rozdílu jejich vývojového stupně.

Kristovo světlo spolu s nejsilnější energií celého univerza, energií lásky, jsou silou, kterou nepřemohou ani nejsilnější útoky zla. Otevřete se jí a ozařujte jejími paprsky svět, jehož volání po lásce, míru a světle roste. Jsou budující silou přítomnosti i budoucnosti vaší a všeho bytí.

*Každý by rád zlepšil svět a každý by to dokázal, jenom
kdyby chtěl začít sám u sebe!*

K.H. Waggerl

Kontrola přání a představ

Každý člověk má vlastní specifika, sklony, vlastnosti, osobní mentalitu, individuální přání a touhy, které mohou být pramenem jeho životního úspěchu, ale i propadu. Realizace každého přání musí být kontrolována rozvahou, přemýšlením o jeho působení a významu pro život vlastní, ale i pro život spolužijících. Radost z mnoha splněných hmotných přání se po krátké době ztrácí, jejich realita se stává samozřejmostí a okruh dalších požadavků, nad nimiž neudržíme kontrolu, roste.

Pro dnešního člověka je rozhodující ne to, co má, ale co by chtěl. Jeho přání jsou zaměřena převážně hmotně, egoisticky jen na sebe sama a úzký okruh svých blízkých, na získání bohatství, společenského úspěchu a moci. Těmto přáním nadřazené hodnoty duševní a morální ztrácejí stále více svoji prioritu, potlačovány stoupajícími nároky na uspokojování těla a jeho požadavků.

Tento stav se zrcadlí i v současné výchově dětí, budoucnosti národa. Jen mizivě málo mladých jedinců zná odříkání a skromnost. Nejsou-li jejich přání a nároky splněny, reagují mnozí morálními přestupky, vedoucími k rodinným disharmoniím a často i k násilí. Největší životní bohatství, charismatické zaměření, vzájemné porozumění a harmonické svazky se spolužijícími, víra ve vyšší pomoc v těžkých dobách životních bojů, je převážně cizím pojmem nejen dětem samým, ale i jejich rodičům, kteří jim mají být příkladem pro budoucí život.

Pokud jsou lidské představy, přání a touhy zaměřeny pozitivně, nezávisle na hmotě, jsou budující silou a otvírají člověka pro příjem zesíleného proudu kosmické energie, která podporuje jeho zdravý duševní a tělesný růst.

Každý objev, umělecké dílo a pro lidstvo významný pozitivní, ale i negativní čin, mají počátek v myšlení, v představách a přáních člověka. Nesplnitelná hmotná přání a představy zesilují u labilních jedinců duševní disharmonii a nedovedou-li se od nich oprostit, rostou k náruživostem a vášním, zesilují vnitřní nevyrovnanost, podrážděnost, projevující se nesprávným myšlením, chováním,

nedobrymi reakcemi na povinnosti denního života, depresi, zklamáním, provázeným duševní prázdnotou, nezřídka utlumovanou drogami a alkoholem, které sice vyvolávají dočasné iluzorní stavy nadšení a spokojenosti, ale následuje jim tvrdé probuzení a stoupající zotročování člověka nezvládnutými pudy, které většinou končí násilím a ohrožováním ostatní společenství.

Pramenem nepříznivých stavů, vycházejících z nekontrolovaných přání a představ, je nedostatečná kontrola nad sebou samým a nad svým myšlením, egoismus, bezohlednost, nedostatek vůle odřeknout si to, co chci, dominance a přesvědčení, že vše, co chci, mám i právo vlastnit. Vycházejí z inspirací člověku nepříznivých sil, proti nimž nebojuje dostatečnou myšlenkovou a citovou kontrolou.

Mnohá splněná přání a touhy nemusí být pro člověka vždy prospěšná. Anthony de Mello vypráví o manželském páru, který celá léta prosil Boha, aby jim byl darován syn. Když po několika letech nedošlo ke splnění jejich přání, odvrátil se otec od Boha s tvrdými výčitkami, že nesplnil jeho touhu a prosby. Po určité době manželka otěhotněla a z narozeného syna vyrostl muž, který svou morální propadlostí ohrožoval celé okolí i vlastní rodinu. Teprve nyní poznal otec, jak je nutné přijímat nesplněná přání s pokorou a důvěrou ve svého Tvůrce, který vidí dále než člověk sám. Než otec zemřel, zavražděn synem, po kterém tolik toužil, prosil Boha o odpuštění s pozdním poznáním, že všechna lidská přání a touhy je nutno provázet slovy: „Tvá vůle se staň!“

Kdo si vezme čas přemýšlet v tichu nitra o svém životě a jeho darech, pozná brzy, že vše, co potřebuje k životu, již má, ale nesnaží se to vidět, oslepen touhou mít stále víc.

Uvědomte si, co vše leží v našich domovech nevyužito jen proto, že jsme bez přemýšlení a potřeby splnili svoje přání. Jejich realizace vyžaduje důslednou kontrolu, kterou je nutno začít úvahami:

Komu mohu svým přáním pomoci? Potřebuji ho ke splnění svého životního úkolu na Zemi? Pak mi bude jistě dáno, stejně tak, jako chci-li jím prokazovat dobro někomu jinému.

Chci splněním svých představ imponovat svému okolí a spoluzijícím? Rostou moje přání ze závisti, že můj bližní má to, co bych

chtěl mít i já sám? Co získám splněním svého přání pro svůj vnitřní život?

Nejsilnějším přáním a touhou dnešního člověka by měla být pokora a skromnost, které mu otvírají přístup k nejvyššímu bohatství života současného i budoucího!

„Jak se daří tvé dcerce?“

„Ach, ta je šťastná! Muž ji koupil auto, šperky, najmul kuchařku, uklízečku a dělá jí vše, co jí na očích vidí. Před polednem nemusí z postele!“

„A jak se daří tvému synovi?“

„Ach, ten ubohý chlapec! Oženil se, koupil své ženě auto, šperky, najmul ji kuchařku, uklízečku a dělá vše, co jí na očích vidí. A ona je tak líná, že nechce před polednem z postele. Ubohý chlapec!“

Anthony de Mello

Nadhmotné vnímání rostlin

Člověk se stane pánem sebe sama, až bude schopen věnovat tolik času a námahy na poznání svého nitra, jako je čas, který doposud věnoval jen na poznávání vnějšího světa.

Gerald Heard

Po četných důkazech a pokusech připouští konečně i dnešní, na hmotnou realitu zaměřená věda, že rostliny jsou živé organismy, které reagují na svoje životní prostředí a při styku s ostatními životy mnohem hlouběji, než bylo doposud známo.

Forma procesu rostlin, kterou by lidé nazývali myšlení, se sice odlišuje od vědomého myšlení člověka, ale je schopná komunikace s ostatními, i výše vyvinutými životy.

Důkazy o nadhmotném vnímání rostlin předložil již v roce 1743 švýcarský vědec Dr. Louis Jallabert. Na počátku minulého století rozšířil jeho poznatky botanik Luther Burbank a Jagadis Chandra Bose.

Luther Burbank přesvědčivě dokázal, že rostlina, zasazená určitým člověkem, může zahynout, ale stejná rostlina, pěstovaná za stejných podmínek člověkem jiným, dospěje k nádhernému rozkvětu a růstu. Tajemstvím tohoto úkazu je láska a vnitřní vyzařování člověka.

Láska, radost, harmonie, stejně jako bolest, zlost, vzrušení a další lidské pocity, jsou podle Ch. Bosa rostlinám stejně známé jako člověku. V roce 1904 demonstroval, že rostliny jsou vybaveny jemným citovým vnímáním. Své poznatky dokazoval pomocí technických aparátů, například crescografem, který je schopen registrovat nervové impulzy nejen člověka, ale i zvířat a rostlin. Pomocí rezonančního kardiografu zjistil i překvapující podobnost pulzace rostlin s pulzací zvířecího srdce.

V knize „Autobiography of a Yogi“ vypráví Paramahansa Yogananda o otřesném okamžiku, který zažil, když Bose propíchl list kapradí a na obrazovce aparátu bylo zřetelné, jak se zraněný list svíral a třásl bolestí, než zemřel.

Třicet let po smrti Ch. Bose potvrdil četnými důkazy jeho poznatky Cleve Backster. Nesčetnými pokusy dokazoval, že rostliny jsou schopny citových reakcí a telekomunikačního spojení s ostatními životy, ačkoliv jim podle lidského mínění chybí smysly a nervový systém.

Pomocí polygrafu zachycoval Backster, bez omezení vzdáleností starost, strach, radost a ulehčení, ale i spolucítění rostlin s těžkostmi a bolestmi ostatních životů, včetně člověka.

Upevnil elektrický časový spínač, spojený s poplašným zvonkem, na psí boudu. Již několik minut před zazněním poplachu, vyrazil pes z boudy ven a utekl. Ve stejném okamžiku byly ve vzdálené místnosti domu polygrafem zachycovány reakce rostlin na strach psa. Že ani vzdálenost není překážkou vzájemného cítění a komunikace mezi životy člověka, rostlin a zvířat, dokázal Backster dalšími přesvědčivými pokusy. Ve svých zápiscích vypráví například o příteli, který odcestoval a zanechal u něho po dobu své nepřítomnosti psa, u něhož po několika hodinách polygraf registroval silné pocity neklidu a strachu. Pes reagoval na pocity svého pána, který prožíval při letu poškozeného letadla do Cincinnati strach a vnitřní neklid.

Rostliny a zvířata jsou schopny hlubokého vnitřního vztahu ke člověku, se kterým žijí. Vycítují i okamžik jeho odchodu a mnohé zahynou společně s milovaným člověkem nebo zvířetem.

Jistě si mnohý z vás klade otázku: „Jak je tomu se sklízením a používáním zeleniny a ovoce, se sečením trávy nebo stříháním stromů a keřů?“

V tomto případě neregistrovaly aparáty žádné vzrušení nebo strach. Služba ostatním životům je zakořeněna v buněčném vědomí rostlin jako úkol jejich života. Odborné, citlivé stříhání stromů a keřů se osvědčuje jako pomoc při jejich vývojovém růstu.

V roce 1968, kontroloval a potvrdil Dr. Aristide Esse, člen výzkumného centra v Rocklandu, pravdivost Backstrových poznatků.

Religious Research Foundation of Amerika (RRF) dokázala pod vedením Franklina Loehra, že rostliny reagují zesíleným růstem a zdravím na modlitby. F. Loehr vložil do dvou stejných nádob se stejnou zemí, v rozdílných místnostech, ale s naprosto stejnými

podmínkami, semena. Pro pučení semen a růst rostlin bylo v jedné místnosti pravidelně prošeno formou modlitby, ve druhé vzdálené místnosti se vyvíjela semena bez modliteb.

Rozdíl mezi jejich růstem a vývojem byl veliký. Modlitbou provázený růst rostlin vysoko převyšoval vývoj a růst rostlin bez pomoci modliteb.

Modlitby, které nevycházejí z opravdové vnitřní oddanosti a hloubky, mohou rostlinám i škodit.

Reverend Loehr poukazuje na sílu lidského ducha, která je schopna život chránit a sílit, ale i ničit. V Bibli je uváděn příklad:

„Když se Ježíš vracel do města, dostal hlad. Spatřil u cesty fíkovník a šel k němu, ale nic na něm nenalezl. I řekl mu: ‚Ať se na tobě na věky nerodí ovoce!‘ A ten fíkovník najednou uschl.

Když to učedníci viděli, podivili se. Ježíš jim odpověděl: ‚...budete-li mít víru a nebudete-li pochybovat, učiníte nejen to, co se stalo s fíkovníkem, ale i kdybyste této hoře řekli, zdvihni se a vrhni se do moře, stane se to. Věříte-li, dostanete všechno, oč budete v modlitbě prosit!‘“

Mat. 21, 19-22

Většina z nás je si vědoma síly ducha, kterou však nedovedeme využít, protože blokujeme jeho sílu a aktivitu nevírou, pochybnostmi, neschopností přiznat si vlastní chyby, slabosti a nedobré návyky, které lze pevnou vůlí a vytrvalostí odstranit.

„Jsme nositelé nesmírného bohatství, ale trpíme vnitřním hladem a strádáním, protože je nedovedeme využít.“

Podstatným životním úkolem lidského života by měla být snaha přijímat níže vyvinuté životní formy jako bratrské existence, v nichž se zrcadlí v rozdílné vývojové formě vše, co vytváří i život člověka. Učit se nebezohledně využívat, ale vnímat každý, i ten nejmenší život jako součást sebe sama, součást navzájem závislého životního celku, který vnímá, cítí a reaguje na vše, i když hmotné, lidské smysly jemnou vibraci těchto pocitů nejsou schopny vnímat a porozumět.

„Všechna poznání a výsledky biologických pokusů přesvědčují. že rostliny nejsou věci, ale nejstarší životní formy na naší planetě, nositelé sil a nezbytných substancí pro lidské zdraví a růst. Jejich vnitřní život nebyl člověk doposud schopen plně objevit. Třeba se mu podaří jednoho dne dosáhnout nejen hlubšího vzájemného vztahu s přírodou, ale i poznání, že rostlinná a živočišná říše je článkem životního celku, jehož univerzální vědomí a energie vycházejí ze stejného pramene a směřují ke stejnému cíli: plnit svůj úkol na Zemi vzájemnou pomocí a láskou.“

Až do té doby se snažme přijímat přírodu jako bratrský celek, na jehož zdravé existenci je závislá i zdravá existence člověka. Bezohledné využívání a ničení přírody je ohrožováním i života jeho!

Literatura: Brett L. Bolton: „Magický svět rostlin“
 P. Zsolnay-Verlag – Wien, Hamburg

*To, co považují mnozí za lesknoucí se kámen, rozpozná
zlatník jako diamant!*

Anthony de Mello

Zdravá potrava

Strava našich předků byla jednoduchá a zdravá. Byli si více než dnešní lidstvo vědomi, že potrava ovlivňuje nejen stav hmotného těla, ale i hodnoty života vnitřního, duše.

Její základ tvořily hlavně obiloviny a olejnaté plody, například různé druhy ořechů, slunečnicová semena nebo mák, z nichž se vyráběly v jednotlivých krajích výborné speciality. Velmi oblíbená byla pšenice pro pečení nekvašeného chleba.

Alespoň padesátkrát v roce se jedly luštěniny – hrách, čočka. K obědu byla oblíbená omáčka „votu“, obilná kaše, okyselovaná vinným octem a osolená mořskou solí, do níž se namáčel chléb. Mnohé rodiny připravovaly normální obilnou kaši, která byla běžným jídlem i v rodině Ježíšově.

Masitou stravu volili Židé. Ale maso směli jíst jen čtyřikrát do roka a museli se řídit nařízením, že musí být snědno do dvou dnů. Třetí den už se vyhazovalo dravým ptákům, hlavně sokolům. Současné tvrzení, že Ježíš jedl ryby, se nezakládá na pravdě. V době Ježíšově bylo rybí maso považováno pro člověka za nebezpečné. Jediné maso, které Ježíš okusil, bylo maso jehněčí, podávané při slavnostních příležitostech. Bylo mu tehdy deset let a jehněčí mu nechutnalo. Od té doby se živil výhradně vegetariánsky.

Oblíbenou potravou našich předků byl i jogurt z kozího a kravského mléka, se sladovým sirupem. Často bylo připravováno i pečivo, hlavně makové, například preclíky, které jsou oblíbené až dodnes. Ze zeleniny se pěstovala ředkev, petržel, zelí, kapusta, hnědá mrkev a mnoho druhu různého koření, z nichž byly hlavně používány jejich natě.

Nejrozšířenějším ovocem dávných dob byly datle. Často byly jedinou potravou v chudých letech a mnohdy nahrazovaly i mouku.

Pro zimu se lidé zásobovali nápoji z aromatických bylin: koriander, fenykl, proskurník a z ještě dalších, celkem asi 300 druhu různých bylin. Velmi rozšířený byl i konsum rozinek z vinné révy. Vykvašená šťáva vinné révy, víno, nebylo vzácností, hlavně u bohatých Židu.

Jednou z nepostradatelných zelenin byla cibule. Například cibulové placky, připravované ve dnech svátků, byly velmi oblíbené. V dnešní době jsou cibulové pokrmy oblíbeny hlavně v Polsku.

Fíky se používaly s úspěchem proti zácpě, známé byly i pomeranče limetky, malé citrónové plody, Adamova jablka – předchůdci dnešních grapefruitů a mandarinky. Tyto plody přicházely již přibližně 6001et před Kristem do Blízkého východu „hedvábnou cestou“ z Číny. Oblíbena byla i granátová jablka, z nichž se vyráběl „nápoj lásky“, slabě alkoholický nápoj, povzbuzující sexuální pocity. Na příhodných místech se pěstovaly i jiné jablečné druhy, ojediněle vlašské ořechy. Lískové oříšky byly běžné. Z drobných plodů byl nejrozšířenější hlavně z planých keřů sklizený angrešt,

Meruňky a broskve, mandle, byly již známé z časů římského impéria. Nakládaly se do sudů k přípravě koňaku.

Oblíbené již v době Ježíšově byly různé kompoty.

Mnohá dnešní onemocnění byla sice i v dřívějších dobách známa, ale ne rozšířena v tak velkém rozsahu jako dnes, protože výživu dnešního člověka nelze označovat jako živou, přirozenou potravu. Hodnota přijímané potravy ovlivňuje, jak již bylo na začátku řečeno, nejen zdraví těla, ale i duše. Lidské nemoce vycházejí z duševní disharmonie.

Z. a J. Sedláčkovi

*Cílem života je zdokonalování lidí! Dnes se lidé spíše
snaží zdokonalovat věci.*

Anthony de Mello

Pocity

Lidské pocity jsou mluvou duše. Nepotřebují k vyjádření slova. „Co nemohou říci ústa, vyjadřují oči.“

Život člověka provázejí pocity duchovní a tělesné. Prioritu mají pocity duchovní, protože lidské tělo není bez aktivity jemu nadřízeného ducha schopno mobility a existence.

Duch vytváří, přiměřeně karmickému zatížení inkarnující se duše, lidské tělo již před zrozením a zůstává jeho vůdčí silou i v následujícím životě.

Člověk, jenž podléhá zákonitě pozemské polaritě, dělí svoje pocity na sympatické a antipatické, na štěstí a neštěstí, radost a smutek, lásku a nenávist a podobně. Na jejich hodnotách je závislý jeho zdravotní stav.

Pánem nad svými pocity zůstává jen ten, kdo je schopen je kontrolovat objektivně a přiznat si jejich pravé hodnoty. Nekontrolované pocity rostou k nezvladatelným vášním a strhávají člověka k etickému propadu, z něhož se těžko osvobozuje nejen v životě současném, ale i v mu následujícím životě nadzemském. Po smrti si duše odnáší své nepřekonané sklony a vášně do nadzemí, kde musí dlouhé roky bojovat proti jejich nadvládě.

Následující slova jsou vyprávěním duše, která byla v pozemském životě zatížena sexuální náruživostí. Neuvědomuje si, že zemřela a trpí touhou po smyslovém uspokojování i po přechodu do záhrobí. Potřebuje dlouhá léta, než se z ní oprostí:

„Já vím, že pro mnohé je moje erotomanie nepochopitelná, ale jak se mám od své sexuální posedlosti oprostit? Moje touha po stále novém tělesném uspokojování je tak veliká, že ji nic a nikdo nepřemůže. Někdy si myslím, že už mám své smysly více pod kontrolou, ale najednou jako bomba vyrazí znovu žádost po sexuálním styku a nemám sílu ji zvládnout.

Já sice nevím, kde nyní žiji, ale nemám bídu o zbožňovatelky posedlé stejnou touhou jako já. Jenom nevím, proč to zde nefunguje.

Štván žhavým ohněm neukojitelné žádostivosti, bloudím se svými kumpány jako šílený mezi lidmi a jsme všude tam, kde

člověk holduje rozkoši a snyslnosti. Prožíváme vše s nimi a snažíme se jejich touhu a posedlost po smyslovém uspokojení zesilovat ještě víc. S radostí musím říci, že se nám to v současné době lehko daří.

Ale pořád nevím, co se se mnou děje. Lidé nás ignorují, dělají, že neslyší co jim říkáme, ale myšlenky, které jim předáváme, přijímají rychle .

Někdy toužím po smrti. Ta by mne oprostila z nenasytnosti, která mne dohání skoro k šílenství. Už jsem se několikrát zkusil zabít, ale ani to u mne nefunguje.

Často ke mně přicházejí bytosti, které neznám a hovoří se mou o mém současném stavu, ze kterého se mě snaží vyprostit. Radí mně prosit o pomoc Boha. Ach! V Toho stejně nevěřím!

Ani nemám zájem o Jeho pomoc, protože touha po novém uspokojení mne žene stále znovu k lidem, kteří dělají to, po čem sám toužím.

Ale jaké utrpení je v nitru stále hořící touha, která mně způsobuje bolest, to nejsem schopen vyjádřit. Můj život je horší než to, co si lidé představují pod pojmem peklo.

Už nemohu dál. Nemohu umřít, nemohu žít. Budu to muset zkusit s tím Bohem. Jest-li ten mně pomůže?“

A Bůh pomohl!

Procházíme časem, kdy kontrola pocitů a přání člověka zůstává pro většinu lidstva cizím pojmem, potlačována rostoucím egoismem, dominancí, poklesem společenské kultury, honbou za hmotnými zisky, podléháním drogám a tělesným požitkům. Láska a etické hodnoty vycházejí z duchovního vědomí člověka, jehož reálná existence je jen málo lidmi přijímána s důvěrou, protože ji nelze hmatat a vidět.

Učme se udržovat nadvládu nad vlastním myšlením a cítěním a zaměřujme své touhy na vzájemnou, čistou lásku ke všemu a ke všem. Požívačnost a smyslnost jsou satanské dary, kterým se bez boje podřizujeme. Proto musíme nést i jejich satanské následky.

Horoskop

*Hvězdy nás nenutí,
jen zesilují naše sklony.
Johanes Kepler*

Lidská těla a smysly jsou tvořeny hmotnou substancí, které člověk většinu života dobrovolně podléhá, aniž by si uvědomil, že je nositelem síly nesčíslněkrát větší, síly ducha. Přesvědčen o prioritě hmotného působení, které je schopen vnímat a vidět, vyhledává ve slepé důvěřivosti různé lidskou zvědavost a touhu po senzacích uspokojující předpovědi, vycházející většinou z domněnek autorů, kterým chybí hlubší duchovní vědění.

Příkladem může být nekontrolovaná důvěra v různé horoskopy, předpovídající působení procházejících souhvězdí. Jejich síla je však snadno ovladatelná nejen tělu nadřazeným duchem, ale i vlastní svobodnou vůlí. Ódová síla procházejícího souhvězdí v době zrození má určitý vliv na charakterové vlastnosti člověka, ale ne na jeho osud. Hodnoty života neovlivňuje postavení a vyzařování hvězd, ale síla vlastní vůle, práce na sobě samém, charismatické životní zaměření a víra ve vyšší pomoc.

Na všem, co nazýváme životním štěstím nebo jeho opak, se podílí přibližně třinácti procenty karmická zákonitost, ostatní události procházejícího života si vytváříme adekvátně hodnotám našeho jednání a myšlení sami.

Jakmile dosáhne člověk prací na svém morálním a vnitřním růstu probuzení ducha a určitou výšku vnitřního vývojového stupně, ztrácí všechny pod jeho úrovní působící síly svůj vliv. Realizaci daných, většinou ne vědecky, ale finančně zaměřených předpovědí ovlivňuje nekontrolovaná důvěra v jejich pravdu a vlastní auto-sugesce. Kontrolujte, než uvěříte! Neochromujte své myšlení strachem a pochybnými předpověďmi, které mohou mnohého mylně vést při životně důležitých rozhodnutích k omylům a k duševní disharmonii.

Kdo začne pracovat na svém vnitřním růstu, převyšuje zesilovaná aktivita ducha veškerá nepříznivá ódová vyzařování a působení

hvězd. Čím výše stoupá ve svém vnitřním vývoji, tím jasněji chápe pramen a cíl životních problémů a bojů.

Omezeny svobodnou vůlí probuzeného ducha ztrácejí veškeré předpovědi a hrozby nad ním moc.

Laotse: „Ti, kdo vědí, nemluví, ti, kdo mluví, nevědí!“

Žáci prosili Mistra o vysvětlení těchto slov.

„Kdo z vás ví, jak voní růže?“, zeptal se Mistr.

To věděli všichni.

Mistr: „Vyjádřete to slovy!“

Všichni mlčeli.

Nositelé duchovní pravdy

*„Je něco, o čem lze říci:
,Hleď, to je cosi nového‘?
I to bylo v dávných dobách,
které byly před námi.“*

Kazatel 1, 10

Spojení člověka s božskými pomocníky, ale i se satanskými průvodci lidstva, je známo již od samého počátku lidské existence.

Mediálně nadaní jedinci, jimž byla duchovními pomocníky předávána čistá božská pravda, jsou v Bibli označováni jako proroci. Historie židovského národa zaznamenává, že v době Ježíšově existovaly dvě skupiny proroků. Ti, kteří nedodržovali božské zákony, podlehli v krátké době satanským silám. Proroci, kteří nejen kázali, ale i *žili* to, co Bůh od svých stvoření vyžaduje, stali se pomocníky a nositeli čisté, božské pravdy všemu lidstvu. Tato skutečnost má platnost i v době dnešní.

Před Ježíšovým narozením, museli být proroci vybavováni mnohem větší silou než proroci doby dnešní. Proč?

Úkolem Ježíšova zrození a smrti nebylo odpuštění lidských hříchů, ale uvolnění Satanovi podřízených duší, aby mohly svobodně rozhodovat o svém návratu k Tvůrci. Vytrvalým bojem proti satanským svodům, odmítáním negativních inspirací a věností Bohu Ježíš dokázal, že je se od nich člověk schopen oprostit vlastní svobodnou vůlí. Tak je tomu i dnes. K satanské nadvládě dochází jen tam, kde ji člověk přijímá *dobrovolně*, bez boje a přemýšlení.

Každý, jehož svobodná vůle podléhá bez kontroly myšlení, mluvení a jednání negativním inspiracím, stává se dobrovolným otrokem negativních sil. Zabírají jeho vnitřnímu růstu a dosažení duchovního stupně bez karmických bolestí, těžkostí a inkarnační zákonitosti.

Způsob, jakým se pozitivní, ale i negativní astrální bytosti člověku na Zemi projevují, zůstává stejný dnes jako v dobách minulých. Inspirační média přejímají sdělení nadzemských bytostí při plném vědomí pomocí vlastního ducha, který je vnímá a přenáší na jejich smysly.

Média, schopná hlubokého transu, přijímají sdělení výše a vysoko vyvinutých duchovních bytostí, které zaujmou místo dočasně vytlačeného ducha média a předávají svá sdělení pomocí jeho smyslů a životní síly, která je mu po ukončení seance okamžitě navracena. Níže vyvinuté bytosti médiu využitou životní sílu nevrací.

Tvrzení, že kontakt s čistým duchovním světem byl po odchodu Ježíšových apoštolů přerušen, není pravdivé. Dochází k němu až dodnes. Jakým způsobem předávají božští pomocníci člověku životní pravdy a rady ke splnění životního úkolu, s nímž se na Zeni inkarnoval, není důležité. Důležité je, aby o jejich slovech přemýšlel a zabudoval je do svého denního života.

Každému člověku staví Tvůrce po boku věrného, oddaného přítele, pomocníka při zvládání pozemských těžkostí, ochránce proti útokům nedobrych sil a pomocníka při plnění si před zrozením předsevzatého úkolu: práce na sobě samém pro dosažení vyššího, vnitřního, vývojového stupně.

Nemají to s člověkem lehké, tito přátelé. Snaží se držet všechno nedobré od něho zpět, posilují ho v době životních bojů, přinášejí mu útěchu a pomoc, na kterou většina lidí nevěří a ani o ní nepřemýšlejí, protože považují vše dobré za šťastnou náhodu a samozřejmost a z životních těžkostí obviňují Boha.

Nejtěžším úkolem je otevřít nitro jejich svěření čisté božské pravdě. Člověk, ovlivňovaný celé generace dogmatickými, jednostranně zaměřenými, ne vždy pravdě odpovídajícími naukami, jež často odporují jeho logickému myšlení, ztrácí zájem o realitu, stojící nad hmotnými požitky a zisky. Vnitřní život a existence ducha pro něho zůstává iluzorním pojmem.

Změna toho, co bylo a je po celé generace od nejútlejšího věku do lidské duše zaséváno, vyžaduje boj. Boj o poznání čisté pravdy, boj proti sobě samému, svým nedobrým návykům, slabostem, domněnkám a dominanci, boj o lásku ke všemu a všem, která je zároveň láskou k Tvůrci samotnému. Rozhodující zbraní je pevná vůle, důvěra a víra v toho, který životy a světy stvořil a udržuje.

Existence nás provázejících božských pomocníků je darem, který nedovedeme dostatečně ocenit a domníváme se, že všechna naše síla,

nevysvětlitelná pomoc a mnohdy i záchrana vychází, jak již bylo řečeno, z nás nebo z takzvaných náhod.

Jsou však i mnozí, kteří denně poznávají a prožívají „zázraky“ vyšší pomoci, o kterou prosí a na níž věří.

„Darujte své bolesti a těžkosti Bohu a on vám je odejme nebo ulehčí“. Tato pravda však neznamena, že sami pro ně nic neděláme. „Modlil jsem se a Bůh to zařídí!“ Ano, ale nejprve musíme dělat něco i sami. Vždyť všechno nedobré, co nás potkává, je působením našich vlastních činů a nelze je odsunout bez vlastního podílu na jejich odčinění.

Lidský život jsou dva životy v jednom. Pomíjivost a věčnost. Většina z nás věří jen na život, jehož dočasnou existenci je schopen vnímat svými hmotnými smysly. Jemu nadřazený život neomezený časem a smysly, život ducha, nevidí a proto na jeho realitu nevěří. Pochybnostmi a morálními přestupky ochromuje jeho sílu a krásu a ochuzuje se o největší bohatství, které může na Zemi získat.

Pramen tohoto bohatství je v každém z nás, v naší vůli a touze po vyšším poznání, které nám člověk není schopen dát, protože přizpůsobuje jeho pravdy a čistotu svému vlastnímu chápání a mnohdy fanaticky zaměřenému přesvědčení. Lze je získat jen pomocí čistých božských učitelů, kteří je předávají lidstvu ve jménu zákona lásky a vzájemné, bratrské pomoci.

Nutné je však naučit se rozeznávat mezi světem a tmou, mezi pravdou a předstíranou duchovní čistotou mediálně se hlásících bytostí, což je největším problémem procházející doby. Zkoušejte dlouho a prostě Krista o pomoc při poznání pravdy, než uvěříte.

„Je mnoho těch, kteří se cítí povoláni, ale nejsou vyvoleni.“

„Nenávidím svoje slabosti a hříchy!“

„To, co nenávidíš, nejsou tvoje provinění, ale ty sám!“

Anthony de Mello

Velikonoční meditace

Velikonoce, doba prozářená zesíleným Kristovým světlem, které zahluje celou Zemi a všechny její životy, je dobou lásky a pomoci, které Bůh daroval lidstvu tím, že poslal na Zem Ježíše Krista, aby uvolnil pouta Luciferem zotročovaného člověka a umožnil mu nastoupit cestu návratu ke svému Stvořiteli. Snažte se vědomě přijímat Kristovu lásku a energii pomoci dobrých myšlenek, skutků a slov, ale i meditací, v níž zapomenete své hmotné já a otevřete své srdce a ducha jeho darům, jejichž síly, velikosti a krásy jste si doposud nebyli vědomi.

Představte si síly svého ducha jako turbíny, které ve vašem nitru uvolňují od Boha přijímanou energii proudící všemi dvanácti čakrami do mentálního, astrálního a éterického těla, jímž jsou přenášeny na tělo hmotné.

Zapomeňte své denní starosti, zájmy a přání a snažte se ponořit do Kristova světla ve svém nitru. Při meditaci je nutné zkřížit nohy a spojit ruce, aby proudění darovaných energií zůstalo v okruhu vašeho těla.

Zapomeňte své denní starosti, zájmy a přání. Proste duchovního průvodce o ochranu před negativními inspiracemi, které vás odvádějí od soustředění se na lásku, víru a oddanost Bohu. Jsou-li vaše pocity opravdové a dostatečně hluboké, jsou přijímány Kristem a Josefem z Nazaretu a obohaceny jejich láskou a léčivými, posilujícími energiemi, vracejí se k vám zpět. Na tomto žehnajícím proudění se podílejí i vaši duchovní pomocníci, matka Maria, ale i mnoho dalších, vám neznámých čistých bytostí, jež nazýváte anděly. Kolik lásky vysíláte, tolik je jí vám několikanásobně vráceno. Záleží jen na vás, jste-li schopni hloubky, oddanosti a víry v blízkost vás žehnajícího a posilujícího Krista, který vyzaruje do vašeho vnitřního vědomí síly, budující váš život vnitřní i vnější.

Spojení s Kristem a Bohem otvírá meditujícího zároveň i příjmu duchovní moudrosti, kterou si přenáší do denního života, jehož smyslu, úkolům, těžkostem a nárokům lépe porozumí a lehčeji je zvládne.

Snažte se celou velikonoční dobu vnímat jako meditaci lásky nejen k Bohu a Kristovi, Josefovi a matce Marii, ale i ke svým bližním, k práci na sobě samých a k důkazům své víry a lásky nejen slovy, ale i skutky.

Zůstáváme s vámi a budeme se snažit vám předávat sílu, která pomůže vaše předsevzetí uskutečnit.

„Otče náš, pomoz všem milým duším, které moje slova slyší a čtou k probuzení se a oproštění se od hmotných pout, která jim zabraňují přijímat a prožít Tvoji lásku, bránu k vnitřní i vnější blaženosti života současného i budoucího!“

Velmi často zpíváte a mluvíte k Bohu, ale ve skutečnosti neslyšíte ani svůj vlastní zpěv a hlas!

Khalil Gibran